

*Λ*όγια μικρών, για να ακούσουν οι μεγάλοι

Οι μαθητές του Τμήματος Α2 του ΓΥ.Λ. Ατσιποπούλου, στο Φέθυμνο, σε συνεργασία με την υπεύθυνη καθηγήτρια, κα Στυλιανού Παναγιώτα, κλήθηκαν να συνθέσουν δικά τους δοκίμια στα πλαίσια της δημιουργικής εργασίας με θέμα, «Πόλεμος πατήρ πάσης... βλακείας».

Η ζωή του ανθρώπου είναι μια ασταμάτητη εναλλαγή ανάμεσα στον πόλεμο και την ειρήνη, όπως το εκκρεμές.

Είμαι ένα παιδί δεκαπέντε χρονών, μα πάνω απ' όλα, άνθρωπος. Ευτυχώς, δεν έχω μνήμες πολέμου. Δεν μπορώ να φανταστώ πως ο άνθρωπος μπορεί να γίνει τόσο επικίνδυνος, ώστε παύει να ονομάζεται **ΑΝΘΡΩΠΟΣ**.

Πόσους αποτρόπαιους θανάτους θα διαπράξεις για ένα λίτρο πετρελαίου; Και όλα αυτά για ένα κομμάτι χαρτί, πάνω στο οποίο θα αναγράφεται το «ποσό» της ταπεινώσης σου.

Δεν γνωρίζεις ότι δεν μπορεί να υπάρξει εξουσία, τη στιγμή που δεν υπάρχει λαός να εξουσιαστεί;

Είναι πολύ λίγες οι στιγμές πλέον που ο καθένας αναρωτιέται και επεξεργάζεται πράγματα και καταστάσεις όχι και τόσο επιπόλαια. Όλοι έχουμε σκληρύνει χωρίς καν να γνωρίζουμε την αιτία και δεν μας αγγίζει τίποτα. Δεν αναλύουμε και δεν προσπαθούμε να βελτιώσουμε δύσκολες καταστάσεις που μπορεί να μας φέρουν στην δυσάρεστη θέση, να νιώσουμε. Να νιώσουμε συναισθήματα δυνατά, συναισθήματα πόνου, οργής και απόγνωσης.

Αλάτι στην ανοιχτή πληγή τους, η ερώτηση:

- Τι έκανες στον πόλεμο παππού;

Θυμάμαι τις ιστορίες του να ξεκινούν με την κλισέ φράση «Μια φορά και έναν καιρό...», σαν τα παραμύθια, με την διαφορά ότι τα παραμύθια έχουν αίσιο τέλος, ενώ ο πόλεμος δεν έχει... **ΤΕΛΟΣ**, απλά ανθρώπους με «μετάλλια ανδρείας», παιδιά που γίνονται μάρτυρες εν ψυχρώ εκτελέσεων από τον «εχθρό» και υπό την απειλή του να ψάχνουν σε λάκκους νεκρών, όχι παιχνίδια, αλλά κόκκαλα. Ανθρώπους που παλεύουν να γαντζωθούν στο πλοίο της σωτηρίας τους και άλλους ανθρώπους να τους κόβουν τα χέρια.

Αρνούμαι να πιστέψω ότι πίσω από τόσο πόνο μπορεί να υπάρχει κάποιο ίχνος λογικής.

Όλοι γνωρίζουν την όψη του, αλλά κανείς δεν τολμά να τον σταματήσει.

- Λοιπόν, τι έκανες στον πόλεμο παππού;

Και εκεί κάπου η σιωπή είναι λύτρωση για εκείνους που με θυμό στα μάτια σε κοιτούν, γιατί προσπαθείς να τους θυμίσεις κάτι που οι ίδιοι θέλουν να ξεχάσουν.

Θα σταθώ στην φράση μόνο του παππού:

«Να την αγαπάς, παιδί μου, την ειρήνη και να πολεμάς για κείνη. Διότι χωρίς αυτή εμείς οι άνθρωποι δεν είμαστε τίποτα».

Κωνσταντουράκης Μάριος, Λιαυδρής Μιχαήλ

Μαρτινάκη Ελβίρα, Μαθιουδάκη Αργυρώ

Παυλάκη Μαρία, Πόθουλάκη Βασιλική

Σταγογιάννη Μαρία, Τζαγκαράκη Μαρία, Χριστουλάκη Σοφία

Πόλεμος και Ειρήνη

Τα τύμπανα του πολέμου ηχούν δυνατά
δεν θα πέσω όμως κ' του θανάτά,
θα χορεύω και θα αντισταθώ
και θα παραμείνω δυνατός

Το όνειρό μου είναι η ειρήνη
και θα πολεμώ για εκείνη.
Είναι ο ήλιος, τα τραγούδια
και τα όμορφα λουλούδια.

Η ειρήνη είναι ένα περιστέρι
ζωή δίνει σ' όλη την πλάση,
χαρίζει αγάπη και ζωή
που ο πόλεμος στερεί.

Ο πόλεμος φρίκη προκαλεί
των ανθρώπων τη ζωή στερεί.
Ειρήνη όλοι θέλουν στη γη
και αυτό ας γίνει μία ευχή.

Σφενδύλης Γεώργιος

*Τμήμα Α2, ΓΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο
Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα*

Πόλεμος
Σκοτωμοί
Θάνατος
Και όλα για το κέρδος

Πόλεμος
Σκοτωμοί
Θάνατος
Συνήθεια η Απώλεια Αγαπημένων

Λύπη
Σκοτωμοί
Θάνατος
Στέρηση Ελευθερίας

Πόλεμος
Σκοτωμοί
Θάνατος
Χάθηκε κι η Αγάπη
Και έχασα την Ελπίδα

Περακάκης Μιχάλης

Όταν φωτιές ανάβουν
Ανάβουν και τα μάτια
Τα μάτια βγάζουν φόβο
Και ο φόβος κλάματα
Κλάματα από ράμματα
Πολέμου τα χαράματα

Σελέζνιβα Κρις

Τα παιδιά είναι μες στη
θλίψη
Και ο τρόμος είναι στα
ύψη,
διότι ο πόλεμος δεν λέει να
σταματήσει...

Κοκολάκη Ευγενία

Τμήμα Α2, ΓΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα

αποχαιρετισμός της μάνας

Οι μαθητές του Τμήματος Α2 του ΓΕΛ Ατσιποπούλου, στο Ρέθυμνο, σε συνεργασία με την υπεύθυνη καθηγήτρια, κα Στυλιανού Παναγιώτα, κλήθηκαν να συνθέσουν δικά τους ποιήματα στα πλαίσια της δημιουργικής εργασίας με θέμα, «Πόλεμος πατήρ πάσης...βλακείας».

Όταν τον πόλεμο εγώ
πήγα να αντικρύσω,
την μάνα μου δεν πρόλαβα
να αποχαιρετίσω.

Και όταν πίσω εγύρισα
με γη κατεκτημένη,
την μάνα μου δεν έβρισκα
στο σπίτι να υφαίνει.

Βόμβα είχενε πέσει λείει
εις το χωριό απάνω.
Μάνες, κοπέλια και γριές
Έφυγαν προς τα πάνω.

Και αφού μονάχος έμεινα
τις στάχτες να κοιτάω,
μέσα μου 'γω σκεφτόμουνα
μάνα σε αναζητάω.

Λιανδρής Ευάγγελος
Τμήμα Α2, ΓΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο
Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα

*E*γώ, ο στρατιώτης

Οι μαθητές του Τμήματος Α2 του ΓΕΛ Ατσιποπούλου, στο Ρέθυμνο, σε συνεργασία με την υπεύθυνη καθηγήτρια, κα Στυλιανού Παναγιώτα, κλήθηκαν να συνθέσουν δικά τους ποιήματα στα πλαίσια της δημιουργικής εργασίας με θέμα, «Πόλεμος πατήρ πάσης...βλακείας».

Πάνω από το βουνό το χιονισμένο,
βλέπω ένα κόσμο διχασμένο.
Όλοι για το συμφέρον πολεμούν,
μα την αλήθεια δεν θα δουν.
Σαν τα πιόνια πάνω στη σκακιέρα
να λησμονούν γυναίκα και μητέρα.

Ένας στρατιώτης είμαι εγώ,
υπηρετώ για τον σκοπό.
Έχω μια ελπίδα για να ζήσω
να δω την οικογένεια που έχω αφήσει πίσω.
Μα είναι αυτό όμως χλωμό,
γιατί θα 'μαι σε τόπο χλοερό,
πολύ κοντά με το θεό.

Αφότου ο πόλεμος έχει τελειώσει,
οι μνήμες μου όλες έχουν λιώσει.
Μητέρα, μάνα και παιδί
όλοι φύγαν την αυγή.
Μέλλον ψάχνουνε λαμπρό,
μα δε θα το βρουν σε τόπο μακρινό.
Εκεί που είναι, είναι καλά,
παρέα με τους αγγέλους και τα πουλιά.

Σαν πιόνια πάνω στο σκάκι,
χωσμένος μέσα στο αυλάκι.
Οι ισχυροί με κουμαντάρουν,
τη ζωή μου θε να πάρουν.
Πολεμάω για τον σκοπό,
γνωρίζοντας ότι οικογένεια δεν θα ξαναδώ.

Φαζός Δημήτρης

*Τμήμα Α2, ΓΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο
Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα*

Λελεδάκης Γεώργιος

Τμήμα Α2, ΓΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα

Σελέζνιοβα Κρις

Τμήμα Α2, ΓΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα

Σελέζνιοβα Κριστίνα

Τμήμα Α2, ΤΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα

Μαθιουδάκης Ανδρέας

Τμήμα Α2, ΓΕΛ Ατσιποπούλου, Ρέθυμνο

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Στυλιανού Παναγιώτα

